

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanyes.
CAP DE REDACCIÓ: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Ismael L. Belda, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià.
REDACCIÓ DE BARCELONA: Eduard Company, Xavier Duran, Oriol Malló, Pere Martí, Sílvia Monfort, Eduard Voltas.
REDACCIÓ DE MALLORCA: Miquel Paye-ras.

CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univers Bertrana (Perpinyà), Judith Casaprima (Lleida).
FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosa, Sento.
RÚBRIQUES: Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Josep M. Sanmartí.

COL·LABORADORS: Antoni Albalat, Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Santiago Cucurella, Martí Domínguez, Libert Ferri, Vicent Franch, Carles Gàmez, Manuel Garcia, José Luis Guarnier, Juan M. Jativa, Enric A. Llobregat, Josep M. Lloró, Assumpció Maresma, Josep Morell, Sergi Pàmies, Josep M. Pasqual, Vicent Partal, J.J. Pérez Benlloch, Toni Picazo, Miquel Porta Perales, Antoni Reig, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluç Soler, Marc Soler, Ferran Torrent, Xúlio Ricardo Trigo.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).
PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona).

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.
PRODUCCIÓ: Francesc Sellés, (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició).
DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Anón, Selecom.
IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.
DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984
Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense previ permís de l'editor.

¿Un nou govern?

Quan Felipe González va anunciar l'anticipació de les últimes eleccions generals, la raó adduïda era la necessitat de comptar amb un govern nou i reforçat amb vista als reptes de tot tipus que caldrà afrontar l'any 91, 92 i 93. Tanta urgència, però, no ha impedit que el president es prengué amb paciència una renovació que semblava tan urgent. Han passat molts mesos, amb una administració sense idees i en gran part bloquejada, abans que Felipe González es decidira, finalment, a la solució de la llarga i ja insuportable crisi. Primer calia esperar el resultat del congrés del PSOE, després assimilar l'impacte de la dimissió forçada d'Alfonso Guerra, després, encara, esperar el final del conflicte del Golf. Mentrestant, la sensació de perplexitat ha anat creixent, les famílies del PSOE s'han mobilitzat per defensar les posicions respectives, el ball de noms s'ha mantingut durant llargues setmanes... i el resultat de tot plegat és que tant de soroll no amagava cap substància. O que amagava una impossibilitat real de renovació.

Dilluns dia 11, ja en premsa aquest número d'EL TEMPS, en fer-se pública la composició del nou govern, la més gran de les sorpreses ha estat potser l'absència total de grans sorpreses. Salvant algun nom imprevist, tot ha resultat tal com els comentaristes més conservadors esperaven; la crisi no era tal crisi, i els canvis de fons, una vegada més, queden per a un futur indefinit. Sembla que a Felipe González, més que la renovació a fons necessària per a una nova etapa de govern, li ha importat el manteniment dels equilibris interiors, la conservació dels seus fidels, no xocar frontalment amb l'aparell (predominantment guerrista) del partit, i mantenir la confiança dels poders econòmics del país. Si és aplicable, doncs, algun qualificatiu al nou govern és el de bàsicament *felipista*, i substancialment continuista. El nucli central de l'anterior govern es conserva íntegrament, amb el manteniment, i reforçament, de Serra, Solchaga, Solana, Ordó-

nez, Rosa Conde i Corcuera: aquest és el *govern*, i és el mateix. Serra amb més poder polític com a vice-president (però sense el control de l'economia a què aspirava), Solchaga amo i senyor dels diners amb els seus homes clau finalment situats, Solana amb el potencial polític –i hipotètic delfinat– intacte després del seu enfrontament amb l'aparell guerrista, i els altres noms sòlidament consolidats. Queda el misteri de saber per quines raons de fons homes d'un pes real i potencial remarcable, com Benegas i Maravall, no han volgut entrar en el govern: ¿potser Benegas espera tenir més poder al partit del que tindria al govern?, ¿potser Maravall no vol cremar-se els pròxims anys en una àrea tan incòmoda com el Ministeri de Cultura?

Quant a la caiguda dels desapareguts –Barrionuevo, Romero, Almunia, Semprún, Múgica–, era clara i anunciada: eren homes excessivament gastats per llargs conflictes sense resoldre, en el transport aeri o en telèfons, en la contínua insatisfacció dels agricultors i ramaders, en la reforma administrativa mai no engageda; o bé en personatges de gastos excessius i d'ineficàcia provada, siga en la gestió cultural, siga en el funcionament de la justícia o les presons. Ningú no els ha trobat a faltar, i deixen als seus successors més qüestions per resoldre que problemes resoltos.

I pel que fa als nostres ministres, cal esperar que Serra, si vol, incorpore a la vice-presidència una sensibilitat catalana que difícilment podia manifestar en defensa. Sensibilitat que, d'altra banda, els dos ministres nous, Josep Borrell i l'inesperat Jordi Solé-Tura, fins ara no han manifestat especialment. Tampoc el valencià Pere Solbes –per fi un ministre valencià– no era conegut per aquesta condició. El temps dirà.

